

Gacsályi József

Angelus

Azt beszélnek annyi jó van
 másvilágra átbukóban
 mint amennyi semmi másban
 akármerre botlik árnyam
 mutogatja könnyű karddal
 utamat egy tollas angyal
 nem fáradok amint lépek
 gondjaimnak vetek véget

Nap alattam Hold fölöttem
 fürödhettek tejködökben
 kinyújtózom csillagágyon
 ruhám sincsen mégse fázom
 kis ebeim körülöttem
 heverésznek önfeledten
 a szellő is nagyot hallgat
 pedig az ég nyitott ablak

nem röpülnek hanem gyalog
 jönnek fényes őrangyalok
 tüzes szárnyú szép szeráfok
 dalolnak meg citeráznak
 mennyei kar légi ének
 elold minden nehezéket
 nem suhan az időmadár
 az is élet ami halál

ne kísérjen el a semmi
 ha már innen ki kell menni
 jó lenne egy barokk zárlat
 lélekajtón kitaláljak!

A saktábla éneke

Kiterítve fekszem bekerített árva
 kétszínű látvány így önmagamba zárva

hosszan-rézsút sok mezőm megannyi négyzet
 csak az könnyít olykor ha rólam lelépnek

elhagynak pedig nincs rajtam ajtó ablak
 csak szabályok némi opció tilalmak

kinyúlok – majd nyűgeimmel újra élek
 mikor kétszínű babáim visszatérnek

A jambus

A jambus! – Ó, a jambusok
a vers nyakán a krampuszok! –
a rím cipelni kénytelen,
a dallam illan élesen,
a jambus, így, ha jól vered,
a föld alatta megremeg,
s dörögve, zúgva tolja rád
a Bakta domb a Bartinát.

Ha kong, harang, ha ver, kolomp,
ha kell, gyökér, a törzs, a lomb.
Ma ő a ház, az otthonod,
oly ismerős a hangod ott,
ha szúr a fény, ha hull homály,
a jambus éppen ottan áll.
Mikor süvít a tél, a hó,
a jambus épp a télapó.

Tavasza, ha zeng, a jambus is
akár az évszak, oly hamis:
virág között szelet legel
s füttyülve ő is égre kel,
de hallod úgy is énekét,
ha itt a nyár, s a rét kiég,
mezőt borít a tűz, a láz,
s fejet veszít nehéz kalász.

De hogyha meglegyint az ősz,
s a kert alatt e durva csósz
suhogva, tépve átson,
sosem segít a jambuson.

A jambus ekkor elszelel,
s te föld leszel. S a csend leszel.